

gnissla med tänderna. (Fig. fam.) *S. guld med lålgknivar*, med ringa möda göra stor vinst. Se äfv. *Kapriol*, *Kam. S. näbb*, kallas det strupljud, som tjädrar låta höra, då de utmana eller hota rivaler. *S. åf. börl*, se *Afskåra*, *Bortskåra*. *S. före*, se *Förskåra*. *S. i tu*, i två stycken. *S. igenom, i'n, ned*, se *Genomskåra*, &c. *S. omkrång, sönder, till, upp, ut*, se *Kringskåra*, &c. (Fig.) *S. till i växten*, öfverdriva (vid berättelse). *S. ut en hingst*, genom testiklarnes utskärning göra den oförmögen till fortplantning. — *Syn. Karfva, Knifsa*. — 2) (geom.) Säges om en linie, som korsar en annan, eller om ett plan, som går tvärs igenom ett annat. *Tvenne linier, ytor, som s. hvarandra*. — V. n. o. impers. 1) Halva (god ell. dålig) egg. *Knifven skär bra, dåligt*. Vanligare säges: *Bit*. — 2) (impers.) *Det skär i'*, säges vid slädåkning, då medarne gnida mot bara marken. (Fig.) *Det skär i örönen*, låter gällt och högst obehagligt. *Det skär i magen*, jag känner skärningar i magen. Se äfv. *Hjerta*, 2. *S. igenom*, säges om slädmedar och skridskojern, då de skåra ned igenom svag öfveris. I samma mening säges äfv. *S. ned. S. till*, plötsligen låta känna en svår skärning, t. ex.: *Det skar till i tänderna*. — *S. sig*, v. r. 1) Sära sig med knif, o. s. v. *Jag har skurit mig i fingret*. — 2) Ysta sig. *Mjölken har skurit sig*. — 3) (om vatten) Framtränga genom en smal öppning, sila sig. *Vattnet har skurit sig främ, igenom, ut*. — *S-nde*, part. pres. *S. ljud*, som skår i örönen. *S. färg*, för hjert, för starkt i ögonen fallande.

SKÅRA, f. 4. 1) Ett slags skörderedskap, bestående en af halvcirkelformig klinga, som framtill blir smalare, och har sitt fäste i ett kort skaft af trä. *S-ror brukas vid löftagning*. — 2) Se *Skårda*.

SKÅRANDE, n. 4. Handlingen, förrättningen, då något skåres.

SKÅRARE, m. 5. En, som skår. Mest i sammansättningar, såsom: *Förskårare*, *Öfverskårare*, m. fl.

SKÅRBORD, n. 5. **SKÅRBRÅDE**, n. 4. Bord, bråde, hvarpå något skåres, tillskåres.

SKÅRBÅT, m. 2. Båt, som nyttjas i skåren, till kustfart.

SKÅRBÅNK, m. 2. Bänk eller bord, hvarpå något skåres.

SKÅRBÖNOR, f. 4. pl. Till matredning smått skurna skidor af Turkiska bönväxten.

SKÅRDA, f. 4. Örslägtet *Serratula*.

SKÅRF, m. 2. pl. *skårvar*. (bibl.) Ett mynt af ringa värde, penning. (Fam.) *Betala till sista s-ven*, så långt ens förmögenhet räcker till.

Anm. Ordet betyder ursprungligen det samma som *Skårfa*.

SKÅRFFRÖ, n. 4. Örten *Orobancha major*. [Skierf -.]

SKÅRFIL, m. 2. Ett slags fil, som nyttjas, för att göra skurorna i skruvhafvuden och andra smala inskärningar.

SKÅRFLÄCKA, f. 1. Ett slags simfågel, med ganska lång näbb, smala, långa ben, hvit med svarta vingar. *Recurvirostra Avocetta*.

SKÅRFVA, f. 4. (af gamla ordet *Skarfva*, skåra) Afbrutet stycke, isynn. af krummakargods, porslin, glas och ben. *Lossnad s. Klyfva i s-vor. Falla i s-vor. Springa i s-vor*. — Har sammansättningarna *Sten-, Ler-, Porslins-, Glas- och Benskårfva*. — *Syn. Splittra, Flisa. Skjerfva, Skerfva.*]

SKÅRFVA SIG, v. r. *Söderfalla* ell. *lossna* i skårfor.

SKÅRFVEL, schär'rv'el, m. 2. pl. *skårflar*. (kem.) Ett litet af degelmassa i en egen form slaget instrument, hvarpå man i muffelugn gör rostningsprof.

SKÅRFVIG, a. 2. Se *Skifrig*.

SKÅRFVING, m. 2. (jäg.) Liten skål.

SKÅRFÖRT, f. 3. Örslägtet *Thlaspi*.

SKÅRGÅRD, schär'gård, m. 2. Samlingen af de mindre åar, skår och grund, som äro utanför en kust. *Svenska. Finska s-en*.

SKÅRGÅRDSFARARE, m. 5. Skeppare, som endast går inomskårs.

SKÅRGÅRDSFARTYG, n. 5. Litet fartyg, som går endast inomskårs.

SKÅRGÅRDSFLOTTA, f. 4. Ett lands samtliga kanonjollar, kanonslupar, m. m.

SKÅRGÅS, f. 5. pl. — *gåss*. Se *Sädgå*s.

SKÅRHARF, f. 2. pl. — *harfvar*. (åkerbr.)

Skarifikator med horisontelt liggande knivar.

SKÅRHET, f. 5. Egenskapen att vara skår. Se *Skår*, adj.

SKÅRHVASS, m. sing. Se *Bladvass*.

SKÅRHYFVEL, m. 2. pl. — *hyflar*. Pappershyvel med rund tand, hvarmed böcker skåras i kanten.

SKÅRJERN, n. 5. En sort jern i knippor, hvilket begagnas dels som ämne till spik, dels att deraf valsa bandjern.

SKÅRKARL, m. 2. En, som bor i skårgård eller på kust med skårgård.

SKÅRKISTA, f. 4. 1. Se *Hackelsekista*.

SKÅRKNIF, m. 2. pl. — *knifvar*. 1) Knif att beskåra med; knif, hvarmed turkiska bönor skåras. — 2) Se *Hackelseknif*.

SKÅRLATT, m. 2. (väfn.) En eller två vertikala stänger, försedda med jerntenar, på hvilka spolarne (bobinerna) vid varpning upptrådas.

SKÅRLINA, f. 4. (skepp.) *S-nor* kallas de hanföter, i hvilka en hängkoj eller ett suntält upphänges.

SKÅRM, m. 2. 4) Föremål, gjordt att skydda mot sol, eld, ljus, blåst, regn. Deraf *Sol-, Eld-, Ljus-, Regnskärm*. *S. emot blåst, regn, drag, o. s. v. S. för ögonen*. — 2) (bot.) Se *Blomskärm*. — 3) (gam. krigsk.) Ett slags skans, som fordrom vid belägringar af de belägrande byggdes antingen af timmer eller jordvall.

SKÅRMA, v. a. 1. Se *Beskärma*.

SKÅRMBLAD, n. 5. (bot.) Se *Blomskärm*.

SKÅRMTAK, n. 5. 1) Ett slags stormtak, som fordrom brukades vid belägringar. — 2) Litet regntak öfver portar, fönster, gluggar.

SKÅRMYTSEL, schär'myts'l, m. 2. ell. 3. pl. — *mytslar* o. *mytsler*. (af gamla ordet *Skirma*, strida, försvara sig) Träffning emellan två fiendliga partier, som oförmodadt träffa på hvarandra.

SKÅRMYTSLA, v. n. 4. Strida. Säges om två fiendliga partier, som oförmodadt träffa på hvarandra. Brukas äfv. figurligt.

SKÅRMYTSLARE, m. 5. En, som skårmytslar.

SKÅRMYTSLING, f. 2. Se *Skårmytsel*.

SKÅRNING, f. 2. 1) Se *Skårande*. — 2) Kirurgisk operation med knif. Se *Stenskärning*, m. fl. — 3) Ställe, der något blifvit skuret. — 4) (geom.) Handlingen, då man skår en linie eller plan med en annan. — 5) Smärtsam känsla i en kroppsdel, liksom af någonting skårande. — 6) Den förändring, mjölk undergår, då den skår sig. — 7) (fabr.) Se *Ränning, Varpning*.